

"למען הרים מכשול" (מתוך אור חדש גליון מס' 9 ניסן תש"ע)

רבנים שונים (סוכם על ידי תלמידים)

מכתב גלוי לגדולי ישראל
מאת הגאון ר' משה פריצקר זצ"ל
מגדולי רבני ירושלים

[פורסם בשבועון החרדי 'קול יעקב', כ' אלול תרפ"ד]

זה זמן אשר זכיתי להסתופף בצל ארץ חמדתנו ולקבוע דירתי בעיר קדשנו ותפארתנו ירושלים קרתא דדהבא ת"ו. ומה מאוד שמחתי בראותי כי עיר האלוקים בקדושתה עומדת: עיר מליאה חכמים וסופרים, רבתי בדעה, רבתי בחכמה, רבתי ביראה, רבתי בחסידות. ורק דא עקא, כי במקום גילה שם רעדה אחזתני למראה הקטגוריא שבין תלמידי חכמים ההולכת וגדולה במחנה, וידי הצעירים והנרגנים במעל הזה, אשר לא פחדו ולא רחו לשנן כחרב לשונם, להתגולל במילי דכדיבי על חכמי אה"ק ותופסי התורה, לירות במו אופל לישרי לב, לבזותם בכל לשון של בזיון, מפיהם ומפי כתבם. ולמען תפוס את בית ישראל בלבבם סובבים בכחש לומר כי באמונה הם עושים, וכונתם גם רצויה לחזק היהדות, וגדולה עברה לשמה, וכי הוא דבר שהותר מכללו גם להוציא שם רע על גדולי ישראל (וכנזכר ב'קול יעקב' גליון ל"ט, במה שהכה על קדקדם הגאון ר' ישראל זאב מינצברג הי"ו). וכן מתירים לעצמם לשלוח חיצים למרחוק, לפרסם דברי בוז וקלון נגד ת"ח בדברים אשר לא כדת, להפיצים בישראל ע"י עיתונים שנוח להם שלא נבראו משנבראו. ואני בבואי הנה ממדינת פולין, מקום מרכזה של אגודת ישראל בחו"ל, קנא קינאתי לכבוד עיר קודשנו, ודברתי עם אחדים מהם בתוכחת מגולה מאהבה מסותרת, באומרי להם מה ראיתם על ככה ומה הגיע אליכם, לעשות זר מעשיכם למרות רצון גאוני וצדיקי המדינה ונגד מטרת האגודה אשר על ארץ יסדה להרים כבוד תורתנו וארצנו הקדושה.

ואף הם השיבו בדחיה וכחומר חותם התהפכו בתשובותיהם פעם כה ופעם כה, ובכן הסכמתי לקיים מ"ש חז"ל: "כשם שמצוה לומר דבר הנשמע וכו'", ואמרתי סוף כל סוף תתגלה האמת. ואל ת"ח המוכים בשבט פיהם אמרתי טוב לכם להיות מן הנעלבים ואינם עולבים וצדיקים תחילתם יסורים וסופם שלווה, ובמשך הזמן בטח יסכרו פיהם של בעלי המחלוקת ובוזי התורה, והתבערה תשקע במקומה.

אפס כסבור הייתי לישוב בשלוה, וקפץ עלינו רוגזו של אותו האיש ד"ר די האן, אשר לקחו להם דבר הריגתו לקו, באמרם כי זה היה רצח מדיני. ומיום ליום מרבים לספר ולכתוב אודותיו, ותבקע הארץ לקולם בעתונם ובכתבם מזכים שונים, ובוש לא יבושו לטהר את השרץ ולהרימו על נס, והם כים נגרס, לא ינוחו ולא ישקוטו לראות את הגולה לפנייהם כמדורת אש ח"ו. וכאשר עיינו הוראות כי גם אחד מגדולי האגודה הוא הרב הגאון רי"ל

צירלסון מקישינוב הי"ו האי מאן דשפיר שומעניה מאז ועד היום, גם הוא בתומו נלכד במצודתם, בהספד שערך עליו (כפי שנתפרסם ב"קול ישראל") בהחליטו שנהרג ע"י אחד מאחינו (הפוך ממה שנודע אח"כ בעתונם) ובהשוותו אותו לקדושים אשר בארץ ובתארים רבים אשר לא פללתי מאז ומעולם. אז אמרתי לא עת לחשות, עת להשמיע קולי ברבים, ולמחות את אבן הטועים ומטעים בגודל השקרנות של צעירים מחרחרים. ואשר גם אחרי שנתפשטו ספריו המתועבים על פני ארץ וחוצות. וחוב קדוש מוטל על כל מי שיראת ה' נוגעת ללבבו, לגלות קלונו למען הרים מכשול מדרך עם ה' ילדי צאן קדשים והמון הפשוטים שדעתם קלה, כי היכי דלא לגררו אבתריה, ולא יתגאלו בספרי המינות ולא ישתו מהמים המאריים בשירי תועבותיו. והנה לדאבון לבבנו נהפוך הוא, כי גם היום בוש לא יבושו לכנותו בשם "קדוש" "מורם מעם" ודכוותיה, ולהציג בשער עתונם קטע אחד משיריו. וכאשר יבואו ויטפחו על פניהם לאמר: ראו מה עשיתם ואת מי גידלתם? אף הם יצטדקו ויאמרו כי "כל זה כתב בתור משורר שאין לו קשר נפשי לזה, ומה בכך?" אוי לדור שכך עלתה בימיו, שימצאו אנשים הדוגלים בשם "יהדות חרדית", ומרהיבים בנפשם לומר כזאת לעיני השמש באין מכלים ולהעלות הדברים האלה גם בעתון הנושא עליו שם האגודה. ולא די להם במעשיהם הקודמים בהכריחם את היתומים ללכת בראש הלוויתו ולצעוק: "אוי, כי נפלה עטרת ראשנו!" אלא, כי עוד יוסיפו סרה לשנות באיוולתם לחזור ולחזור ולהדפיס, הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו!

והנה בדברי בזה עם מיודעי ומכירי מאנשי "אגודת ישראל" ובהוכיחי אותם למה יעצרו במילים וכף שימו למו פיהם ולמה לא ימחו על כבוד שמים נגד הפצת דברים כאלה בעתון האגודה? ותהי

תשובתם כי גם הם מצטערים על זה וכבר מחו נגד זה בכל לשון של מחאה, ושומע אין להם, והדבר תלוי אך בראשי האגודה שבגולה, הם אך הם היכולת בידם לעצור בעד הרעה.

ובכן אמרתי זאת חובתי ואעשה. כשופר ארים קולי ואציגה בשער בת רבים מחאתי זו, מנהמת לבי אשאג לרועי ישראל, גדולי האגודה: אייכם?! אייכם גאוני וצדיקי פולין וליטא? מאז ועד היום הנכם עומדים כחומה בצורה להגן על היהדות לבתי תת לרוחות רעות לפרוע בה פרעות, ודברכם בקול חוצב להבות אש להרחיק את התשב"ר מספרות מרה ועתונות זרה לרוח היהדות והמסורה, ועתה כולכם תחרישון. עד מתי תשימו יד לפה? עד

מתי תעמדו מרחוק בענינים כאלה העומדים ברומו של עולם? למי מקדושים נפנה? לפני מי נשפוך מר שיחנו אם לא לפני עיני העדה ומגיני חינוך ילדי ישראל הסוככים בכנפיהם על כל קדשי ישראל? האם אין זאת חובתכם לגעור בנזיפה באלה האומרים להכות על דברים רעים כאלה ולהצדיק את כותבם שכתב מה שכתב אך בתור "משורר"? האם אין זאת חובתכם להקהות את שיניהם בזה ולהסיר את המכשלה הזאת מקרב עם קדוש?

רועי ישראל האזינו! הטו אוזניכם לאמרי פי, קבלו האמת ממי שאמרו, ואשרי הדור שהגדולים נשמעים לקטנים, כי לא מליבי דברתי כי אם בשם רבבות אלפי שלומי אמוני ישראל, אשר מכאב ליבם ומשבר רוח ילילו על הפרצות האלו. הראו נא אפוא עוז התלהבותכם לכל קודשינו וביחוד לעיני החינוך שהוא העמוד התווך שכל היהדות נשענת עליו. התעוררו נא בקנאתכם לתורה וישראל. אל תחרישו, כי אם החרש תחרישו לעת הזאת מי יודע אם לא תספה המספחת ח"ו, הצילו נא בעוד מועד וכרוזא קרו בחיל, וכפו כאגמון ראשי הכותבים הללו לבער עת כתבי און אלה שהם אבות נזיקין לקודשי ישראל, הן

ותולדותיהן כיצא בהם. סורו טמא יקראו למו. תזרם ורוח תשאם. כמו כן יתפרסם ביחוד בעתוני האגודה כי כל השבחים שנאמרו ונשנו בהם עליו ע"י איזה יחידים, על דעת עצמם עשו מחסרון ידיעת מעשיו של אותו האיש, וכהיום שכבר נתפרסם בשמו ובמעשיו ובמקומו, גם המה נחמו על דבריהם ומכריזים בשערי עתונם כי דברים שאמרו ושכתבו טעות היו בידם, ושבו ורפא להם. וכמו כן יקראו לתקן את עוותתם בבזיון ת"ח (שהיה עד כה באופן מבהיל) בחרטה על העבר וקבלה להבא ובבקשת סליחה ומחילה כמשפט כתוב הדר בתוה"ק ומהיום והלאה יתנו כבוד לתורה ולומדיה, ואת יראי ד' יכבדו. והרבנים הגאונים והצדיקים ילבשו אף הם מדת ת"ח, המרבים שלום בעולם ויענו ויאמרו סלחנו, ובכן צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו בירושלים הבנויה כעיר שחוכרה לה יחדיו כמאמרם ז"ל, ונתברך כולנו בשנה טובה ומבורכת, כנפש הבאעה"ח למען כבוד תורתנו ואה"ק ת"ו.

משה פריצקר, רב ודומ"ץ מברדיטשוב.